

νά γίνη σωστή κυρία. Έμελετοῦσε με ζήλον και ἐκαμνε ταχεία προόδους. Ο κ. Βώρκε υπερηφανεύετο διά τήν μικράν ἀνεψιάν του και τήν ἀγαποῦσεν ὀλογὴν περισσότερον. Ἄλλα θὰ ἤθελε νὰ μὴ μεγαλώσῃ περισσότερον, και κάποτε ἐνεθυμείτο μετὰ πόθου τὰ ἀφελῆ λογάνια και τήν νηπιακὴν χάριν τῶν πρώτων ἡμερῶν. Ἡ Ρόζα ὅμως δὲν συνεμερίζετο αὐτὴν τὴν ἰδέαν, και οὔτε τὴν ἐνοοῦσε διόλου. Τῆς ἐφαίνετο ὠραῖον, ἐξοικονομῆσαι νὰ μὴ εἶνε πλέον μ. π. ε. μ. π. ε., και τὸ μόνον τῆς ὄνειρον, ἡ μόνη τῆς φιλοδοξία ἦτο τώρα νὰ γίνη μεγάλη δεσποινίς, διὰ νὰ βγαίνοι περίπατον εἰς τὸ μπράτσο τοῦ θεοῦ Ἄρχη, ἡ διὰ νὰ κἀθεται εἰς τὸ τραπέζι ἀντικρῦ του. Ἡ τελευταία αὐτὴ εὐτυχία τῆ ἐχορηγεῖτο τὴν ἡμέραν τῶν γενεθλίων τῆς, και, ἀλλὰ ἡ Ρόζα δὲν τὴν ἐλογαριάζε και πολύ, διότι ἤξευρεν ὅτι τῆς τὸ ἐκαμναν ἔτσι, μᾶλλον εἰς τὰ στήτα. Ὅπως δὲ ἔπειτα, ἐπαίξει τὸν ῥόλον τῆς με μεγάλην σοβαρότητα. Με τὸ ἐπισημότερον ὕφος ἐδίδα διαταγὰς εἰς τὸν Δάρρην, τοῦ ὁποίου ἡ εὐλαθὴς ὑπακοὴ τὴν κατέθειλε, και συνωμιλοῦσε τὸσον σοβαρὰ με τὸν κ. Βώρκε, ὥστε τὸν ἐκαμνε κάποτε νὰ γελᾷ μέχρι δακρύων.

Τὴν δευτέραν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων τῆς, ἡ Ρόζα παρεκάλεσε τὸν θεῖον τῆς νὰ ἐπιστρέψῃ ἐνωρὶς διὰ νὰ ὑπάγουν μαζί εἰς τὸν Δ η μ ο σ ι ο ν Κ η π ο ν.

Ὁ κῆπος οὗτος, κείμενος εἰς τὸ μέσον τῆς Πλατείας τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, ἦτο ἄλλοτε ἰδιωτικὸς, και μόνον οἱ περιόικοι ἔχαιρον τὸ δικαίωμα νὰ κάμνουν μέσα περίπατον. Εἶχαν τὰ κλειδιά τῶν κίγκλιωτῶν θυρῶν και ἠμποροῦσαν νὰ ἐμβαίνουν και νὰ ἐξέρχονται ὅποτε ἤθελαν. Ἄλλ' ὁ πλοῦσιος και φιλόπολις Σίρ Βενιαμὶν Γουίμκες ἠγόρασε τὸν ἰδιωτικὸν τοῦτον κῆπον και τὸν προσέφερεν εἰς τοὺς συμπολίτας του, ἀφ' οὗ πρῶτον, δι' ἐξόδων του, τὸν ἐκαλλώπισε θαυμασίως, με ὠρατὰ δένδρα, με λαμπρὰ ἀνθη, με τεχνητὰς λίμνας, με βράχους, με πίδακας, με γεφύρας, με πρασιάς. Διὰ τοῦτο οἱ περιπατηταὶ τοῦ Δ η μ ο σ ι ο υ Κ η π ο υ εἶνε πάντοτε πολὺ πληθεῖς. Εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ συναντήσῃ ἐδῶ ἀνθρώπους πάσης τάξεως, διότι και οἱ πτωχοὶ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ εἰσέρχωνται, ὅπως και οἱ πλοῦσιοι. Πτωχὰ παιδιὰ, τὰ ὁποῖα, ἂν δὲν ἦτο αὐτὸς ὁ κῆπος, θὰ ἦσαν καταδικασμένα νὰ ζοῦν αἰωνίως εἰς στενοὺς δρόμους και σκοτεινάς αὐλάς, ἐρχονται ἐδῶ και παίζουν και τρέχουν περιχαρῆ. Ἀνθρώπων ἐργατικῶν ἐξοπλόνωνται ἐπάνω εἰς τὴν γλῶσση, και ἀναπαύονται ἀπὸ τῆν ἐργασίαν και τὴν ζέστην τῆς ἡμέρας. Γυναῖκες με τὰ μικρὰ τῶν καθήνται ἡσυχὰ εἰς τὰ θρανία και θαυμάζουν τριγύρω τὰ ὠρατὰ ἀνθη, ἡ παρακολουθοῦν τοὺς κύκνους, οἱ ὁποῖοι κο-

λυμποῦν εἰς τὴν λίμνην. Χαίρεται ἡ ψυχὴ σου νὰ βλέπῃς ὄλους ἐκείνους τοὺς πτωχοὺς ἀνθρώπους, τὸσον ταπεινοὺς, και συνεσταλμένους, και ἡσύχους, αἰσθημα δὲ θαυμασμοῦ και εὐγνωμοσύνης γεννᾶται πρὸς ἐκεῖνον, τοῦ ὁποίου ἡ μεγάλη καρδιά ἠμπορεῖ νὰ χορηγήσῃ τὴν εὐτυχίαν εἰς τοὺς ἀποκλήρους τοῦ κόσμου τούτου!

Λοιπὸν εἰς τὸν Δημόσιον Κῆπον ἐπεθύμησεν ἡμεῖς Ρόζα νὰ κάμῃ τὸν ἐορτάσιμον περίπατον τῆς. Καὶ ὁ κ. Βώρκε, ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν τῆς ἐγαλοῦσε τὸ χατήρι, — μάλιστα τὴν ἡμέραν τῶν γενεθλίων τῆς, — ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπίτι ἐνωρὶς. Ἡ Ρόζα τὸν ἐπερίμενε, φοροῦσα ἡδὴ τὸ ἐπανωφοράκι τῆς και τὸ μαῦρον βελούδινον καπέλον τῆς. Καὶ ἀμέσως, δώσασα τὸ χεράκι εἰς τὸν θεῖον τῆς, ἐξεκίνησε διὰ τὴν Πλατείαν τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, χαρούμενη σὰν πουλάκι.

Ἦσαν αἱ πρώται ἡμέραι τοῦ Φεβρουαρίου ὁ καιρὸς ἦτο θαυμάσιος, και ἐπὶ πολλὴν ὥραν, θεῖος και ἀνεψιὰ ἐπεριπάτησαν εἰς τὸν κῆπον, συνομιλοῦντες και γελῶντες.

— Δὲν σας ἀρέσει ἐδῶ καλλίτερα ἀπὸ τὸ Δικαστήριον, θεῖε Ἄρχη; ἠρώτησεν ἡ Ρόζα.

— Χίλιες φορές, ψυχὴ μου! ἀπῆντησεν ὁ κ. Βώρκε.

Μόλις ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας, κραυγὴ ὄξεϊα, ἀντηχήσασα ὀπισθὲν τῶν, τοὺς ἔκαμε νὰ στραφοῦν. Εἶδον τότε ἕνα παράξενον ὄμιλον, ἀπὸ τρία πρόσωπα, σταματισμένα εἰς τὴν μέσην τῆς ἀμμοστρώτου δειροστοιχίας. Κοράσιον ἕως πέντε χρόνων, πτωχικὰ ἐνδεδυμένον, ἰσχνόν, ὠχρόν, με μεγάλα μαῦρα μάτια ζωηρά και μαῦρα μαλλιά λυτὰ και ἀκτένιστα, ἔχειρονομοῦσε κ' ἐφώναζε, ἀπεινεῖν με πρὸς ἄλλο κοράσιον μικρόν, μόλις δύο χρόνων, τὸ ὁποῖον πρῶτα μὲν τὸ ἐκύνταξεν ἡσυχὰ, ἀλλ' ἐπειτα, τρομάξεν αἰφνιδίως, ἐβγαλε τὴν δυνατὴν ἐκείνην φωνήν. Εἰς τὸ μέσον ἐστέκετο, μία γυναῖκα τοῦ λαοῦ, πολὺ δυστυχισμένη, ἡ ὁποία ἐπροσπαθοῦσε με κινήματα και με λόγια, νὰ καθησυχάσῃ τὰ δύο παιδιὰ.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ κ. Βώρκε, πλησιάσας, ἐν ᾧ ἡ Ρόζα ἤνοιγε τὰ μάτια τῆς ἐκπληκτα.

— Νὰ τί τρέχει, κύριε. Αὐτὸ τὸ κορίτσι, (και ἔδειξε τὸ μεγαλύτερον,) πού το ἐπῆρα ψυχοπαῖδι και το ἐμεγάλωσα, σήμερα τὸ πρῶτὸ μού εἶπε ἕνα μεγάλο φέμμα. Τοῦ εἶπα λοιπὸν κ' ἐγὼ ὅτι θὰ το ἀφίσω ἐδῶ χάμω, και ὅτι ἐστὶ θεοῦ του θὰ πάρω αὐτὸ τὸ ἄλλο κοριτσάκι. Γι' αὐτὸ τώρα θέλει νὰ το κτυπήσῃ. Πῆτέ μου, σὰς παρακαλῶ, κύριε, τί πρέπει νὰ κάμω;

— Τί λέγεις, Ρόζα; ἠρώτησεν ὁ θεῖος Ἄρχης.

— Δὲν μπορεῖς νὰ τῆ συχωρέσῃς; εἶπεν ἡ Ρόζα με κάποιαν συστολήν πρὸς τὴν γυναῖκα. Σήμερα ἔχω τὰ γενεθλιά μου.

— Ἀκούς τί λέει αὐτὴ ἡ ἐμμορφη ἀρχοντοπούλα; ἀνέκραξεν ἡ γυναῖκα; πρέπει νὰ σε συχωρέσω, γιατί σήμερα, λέει, ἔχει τὰ γενεθλιά τῆς.

Τὸ κοράσιον ὕψωσε πρὸς τὴν Ρόζαν δειλὸν βλέμμα, και ἐξαίφνης, πραινόμενον, ἐχαμήλωσε τὴν κεφαλὴν, ἐν ᾧ δάκρυα θερμὰ ἐτρεχαν εἰς τὰ μάγουλά του. Ἦτο πάρα πολὺ εὐμορφὸν ἡ ἀγρία χάρις του, ὁ ξενικός του τύπος, ἔκαμναν ἐντύπωσιν.

Ὁ κ. Βώρκε, χωρὶς νὰ ἤξευρῃ διατί, ἠσθάνθη ἀμέσως παράδοξον ἐνδιαφέρον.

— Ὡστε λοιπὸν δὲν εἶνε κόρη σου; ἠρώτησε τὴν πτωχὴν γυναῖκα.

Τῷ ἐφαίνετο τῶντι ἀδύνατον νὰ εἶνε μητέρα τοῦ χαριτωμένου πλάσματος, ἡ χονδροειδέης ἐκείνην γυναῖκα.

— Ὅχι, ἀφέντη μου, εἶνε ψυχοπαῖδι. Εἶνε παιδί τοῦ Ὁκεανοῦ, εἶνε τὸ ἄσπρο περιστέρακι πού μιὰ νύκτα ἐπέταξε ἐστὸ σπίτι μας.

— Μὰ δὲν εἶνε πουλί! ἀνέκραξεν ἡ Ρόζα.

— Ναί, πουλί, πουλάκι τοῦ Θεοῦ, γιατί εἶνε ὀρφανή, δὲν ἔχει οὔτε πατέρα οὔτε μητέρα. Βέβαια ὅμως θὰ εἶνε ἀρχοντοπούλα! Πάνε δύο χρόνια τώρα, πού μ'ας τὴν ἔφεραν ἕνας ξένος ναύτης. Ἐχοῦμε, ξεῦρετε, ἕνα μικρὸ χάνι. Ὁ ναύτης μ'ας εἶπε, — εἶδαμε κ' ἐπάθαμε νὰ καταλάβωμε τὰ κορακίστικα του, — ὅτι αὐτὸ τὸ παιδί τὸ ἔσωσε ἀπὸ τὴ θάλασσα. Τὸ βαπόρι πού τοὺς ἔφερεν ἐναυάγησε τὸ ἔλεγον Λ ε υ κ ἡ Π ε ρ ι σ τ ε ρ ἄ. Γι' αὐτὸ λοιπὸν εἶπα, ὅτι γιὰ μ'ας τὸ παιδί αὐτὸ εἶνε τὸ ἄσπρο μας περιστέρακι, και ἄς εἶνε μελαχρινὸ, και ἄς ἔχη μαῦρα μάτια!

— Καὶ ὁ ἄνθρωπος; ὁ ναύτης; διέκοψεν ὁ κ. Βώρκε συγκεκινημένος. Τί ἀπέγινε;

Αἰφνιδίως ἐσημάτισε τὴν πεποιθήσιν, ὅτι θὰ ἦτο ὁ ἴδιος ναύτης, ὁ ὁποῖος τῷ εἶχε φέρῃ και τὴν Ρόζαν. Ἡ γυναῖκα ἐκίνησε τὸ κεφάλι περιλύτως:

— Πολὺ παράξενη ἱστορία, ἀφέντη μου! Ἐκοιμήθηκε τὴ νύκτα ἐστὸ χάνι μας, ἀλλὰ δὲν ἐξύπνησε πιά! Τὴν ἄλλη μέρα τὸν εὐρήκαμε ἐστὸ κρεβάτι του κόκκαλο. Εἶχε πεθάνῃ ἀπὸ πολλὰς ὥρας.

— Τί; ἀπέθανεν ἐκείνη τὴ νύκτα; ἐπάνελαβεν ὁ κ. Βώρκε κατάπληκτος. Τί παράδοξον πράγμα!

Ἐσκέθη ἐπ' ὀλίγας στιγμάς, και ἐπειτα προσέθεσε:

— Καὶ αὐτὸ τὸ κοριτσάκι, τίνας εἶνε; Δὲν εἶχε τίποτε μαζί τῆς, πού νὰ σας φανερώνη ἀπὸ πού ἤρχετο;

— Τίποτε, ἀφέντη μου, τίποτε ἐξὸν

ἀπὸ τὰ ρούχα πού ἐφόρουσε, — εὐμορφα ρούχα ἀλήθεια, και πλοῦσια, — και ἕνα γκόφι ἐστὸ λαιμὸ τῆς; ἀλλὰ τί νὰ βγάλη κανεὶς ἀπὸ αὐτὸ; Μὰς εἶπε πῶς τὴν λέγουν Ἑλλην. Τὴν ἐκρατήσαμε, ἀλλὰ τώρα δὲν ξέρομε τί νὰ κάμωμε. Ἡ δουλειὴ δὲν πηγαίνουν καλά, ἡ γρηᾷ μητέρα μου εἶνε ἄρρωστη. Ἄμα τὴν ἀναπαύσῃ ὁ Θεός, ὁ ἄνδρας μου σκοπεύει νὰ γυρίσῃ ἐστὴν πατρίδα του, και θέλει νὰ βάλωμε τὸ κορίτσι ἐστὸ Ὀρφανοτροφεῖο.

— Ρόζα! εἶπεν ὁ θεῖος Ἄρχης πρὸς τὴν ἀνεψιάν του ζωηρῶς. Μήπως θυμάσαι καθόλου αὐτὸ τὸ κοριτσάκι; Ἦταν εἰς τὸ ἴδιον ἀτμόπλοιο, πού σ' ἔφεραν ἐδῶ, και ὁ ναύτης, πού σ' ἔφερε ἐστὸ σπίτι μου, εἶχε και αὐτὸ τὸ παιδί μαζί του.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
Η ΜΕΓΑΛΗ ΦΙΛΗ

Ἄγαπητοί μου,

Ἡ Ἀθηναί φιλοξενοῦν κατ' αὐτὰς τὴν διαπρεπῆ Γαλλίδα συγγραφέα και θερμὴν φίλην τῆς Ἑλλάδος, κυρίαν Ἰουλιέταν Ἀδάμ.

Ἰσως, οἱ νεώτεροι ἀπὸ τοὺς φίλους μας πρώτην φοράν τώρα ἀκούουν αὐτὸ τὸ ὄνομα ἄλλ' οἱ πρεσβύτεροι βέβαια τὸ ἤκουσαν πολλάκις, διότι εἶνε ὄνομα γνωστὸν, ἐνδοξον, και ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα κάθε ἐλληνικὴ ψυχὴ περιβάλλει με ἀγάπην και εὐγνωμοσύνην. Διὰ τοῦτο ἡ ἐν Ἀθήναις ὑποδοχὴ τῆς κυρίας Ἀδάμ ὑπῆρξεν εἰς ἄκρον ἐγκάρδιος και ἐνθουσιώδης, τοιαύτη δὲ τὴν ἀναμένει και εἰς τὰ λοιπὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, τὰ ὁποῖα ἡ ξένη μας θὰ ἐπισκεφθῇ. Ὅταν, πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, ἐπεσκέφθη τὴν ἐλληνικὴν Βουλὴν, ἐκ μέρους τῶν βουλευτῶν τῆ προσεφέρθη κλάδος δάφνης. Εἰς τὸ ξενοδογεῖον, ὅπου διαμένει, δέχεται καθημερινῶς τὰ διαπρεπέστερα πρόσωπα τῆς κοινωνίας μας, μεταβαίνοντα ἐκεῖ νὰ τῆ ὑποβάλουν εὐλαβῶς τὸν φόρον τοῦ θαυμασμοῦ των και τῆς εὐγνωμοσύνης των. Γεῦματα και συναναστροφὰί δίδονται πρὸς τιμὴν τῆς. Αἱ ἐφημερίδες παρακολουθοῦν τὰς κινήσεις τῆς, ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ προσώπου βασιλικοῦ. Καὶ πραγματικῶς, νομίζεις κανεὶς ὅτι βασιλίσσαν φιλοξενεῖ αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἡ πρωτεύουσα μας.

Πόσα ἔχει δικαιώματα ἐπὶ τῆς ἀγάπης μας και ἐπὶ τῆς εὐγνωμοσύνης μας ἡ κυρία Ἀδάμ, ἀρκεῖ μόνον νὰ εἶπῃ ὁ εὐγενὴς τίτλος «φιλέλλην», ὁ ὁποῖος, ἀντί

παντὸς ἄλλου τίτλου εὐγενείας, πομπῶδους ὡσεπιτοπλεῖστον και κενοῦ, συνοδεῖ ἀναποσπάστως τὸνομά τῆς. Ἡ κυρία Ἀδάμ δὲν εἶνε οὔτε πριγκίπισσα, οὔτε κόμησσα, οὔτε μαρκησία ἄλλ' εἶνε φιλέλλην. Ἠγάπησε τὴν Ἑλλάδα, ὄχι μόνον τὴν ἀρχαίαν, — ὅπως μερικοὶ σοφοὶ τῆς Εὐρώπης, — ἀλλὰ και τὴν νέαν. Τοῦς σημερινούς Ἑλληνας θεωρεῖ ἀπογόνους τῶν ἀρχαίων, τὴν νέαν Ἑλλάδα συνέχισεν τῆς παλαιᾶς, και τὴν ἀγάπην τῆς πρὸς τοὺς ἀθανάτους προγόνους ἐπεκτείνει μέχρι τῶν εὐελπίδων ἀπογόνων.

Τοιαύτην ἀγάπην ἠσθάνθησαν βεβαίως και ἄλλοι εὐγενεῖς ξένοι, γνωρίσαντες ἐκ τῶν βιβλίων των τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα και ἐκ τῶν περιηγήσεών των τὴν νέαν. Ἄλλ' ὀλίγοι, πολὺ ὀλίγοι ἐγνώρισαν και νὰ τὴν ἐκφράσουν, ὅπως ἡ κυρία Ἀδάμ, νὰ τὴν διαδώσουν, νὰ τὴν ἐμπνεύσουν και εἰς ἄλλους. Γυνὴ ὑπερόχων χαρισμάτων, συνεννοῦσα ὠραϊότητα και εὐφυῖαν, κατέχουσα πλοῦτον και κοινωνικὴν θέσιν μεγάλην, και προπάντων χειριζομένη τὴν γραφίδα με χάριν γυναικίαν και με δύναμιν ἀνδρικήν, ἠδυνήθη εἰς πολλὰς περιστάσεις νὰ φανῇ ἐξόχως χρήσιμος εἰς τὴν λατρευτὴν τῆς Ἑλλάδα, νὰ συνηγορήσῃ εὐγλωττῶς και ἀποτελεσματικῶς ὑπὲρ τῶν δικαίων τῆς ἐλληνικῆς φυλῆς, νὰ ναυαγεῖται μεγάλη και ἰσχυρὰ φίλη τῆς πατρίδος μας.

Ἡ κυρία Ἰουλιέττα Ἀδάμ, σύζυγος τοῦ γεροϋσιαστοῦ Ἐδμόνδου Ἀδάμ, ἐγεννήθη τῷ 1836. Ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἰουλιέττα Λαμπέρ ἐδημοσίευσεν διηγήματα, μυθιστορήματα, κοινωνικάς, φιλολογικὰς και πολιτικὰς μελέτας. Ἰδρυσεν και διηθῆνε τὴν «Νέαν Ἐπιθεώρησιν» ἡμεροδιδόν παγκοσμίου φήμης, προπάντων διὰ τὰ πολιτικὰ του ἄρθρα, τὰ ὁποῖα συνέτασεν ἡ διευθύντρια. Εἶχεν ἀνοικτὴν αἴθουσαν, ὅπου ἐσύχναζον οἱ διαπρεπέστεροι τῶν ἐν Παρισίοις πολιτικῶν, καλλιτεχνῶν και φιλολόγων, — διάσημον διὰ τοῦτο μεταξὺ τῶν Παρισίων αἰθουσῶν, — και εἰς τὴν ὁποίαν οἱ Ἑλληνας ἐγίνοντο πάντοτε μετ' εὐμενείας και συμπαθείας δεκτοί. Δι' ἐνὸς βιβλίου τῆς ἐγνώρισαν εἰς τὴν Εὐρώπην τοὺς «Συγχρόνους Ἑλληνας Ποιητάς», διὰ νὰ δείξῃ ὅτι ἡ ἀρχαία Ἑλλάς δὲν ἀπέθανεν μετέφρασε δὲ και τὴν «Γαλατείαν», τὸ ἐξοικονομῶντο τοῦ Βασιλεῖαδου, και τὸ παρέστησεν εἰς ἐν τῶν παρισίων θεάτρων. Ὑπῆρξεν φίλη στενὴ τοῦ Γαμβέττα, τοῦ μεγάλου φιλέλληρος, και κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς προσαρτήσεως τῆς Θεσσαλίας, ὅπως και εἰς πλείστας ἄλλας περιστάσεις, ἐχρησιμοποίησεν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ὅλην τὴν τὴν ἐπιρροὴν και ὄλην τὴν τὴν εὐγλωττίαν.

Τοιαύτη ἐν συντόμῳ ἡ Ἰουλιέττα Ἀδάμ, ἡ ὁποία διὰ πρώτην φοράν, πραγματοποιοῦσα παλαιὸν ὄνειρον, ἐπισκέ-

πτεται τὴν προσφιλὴ τῆς Ἑλλάδα. Καὶ ἡ Ἑλλάς τὴν ὑποδέχεται μετ' ἀγάπης και εὐγνωμοσύνης.

Σας ἀσπάζομαι, ΦΙΛΙΩΝ

ΑΠΟ ΤΑ «ΑΛΑΒΑΣΤΡΑ»

[Ὑπὸ τὸν ὠραῖον τίτλον Ἀλαβάστρα, ὁ διαπρεπὴς ποιητὴς και ἀρχαῖος συνεργάτης τῆς «Διαπλάσεως» κ. Ἰωάννης Πολέμης, ἐδημοσίευσεν κατ' αὐτὰς νέαν συλλογὴν ποιημάτων. Τὸ ὄνομα τοῦ κ. Πολέμη εἶνε γνωστότατον ἀπὸ τὸ Πανελλήνιον, διότι κατέχει πρὸ πολλοῦ ἐπιφανὴ θέσιν εἰς τὴν πλειάδα τῶν νέων ποιητῶν, οἱ ὁποῖοι λαμπρύνουν τὴν σύγχρονον Ἑλληνικὴν φιλολογίαν. Διὰ τοῦτο πάσα σύστασις τῆς νέας συλλογῆς του εἶνε περιττὴ. Τὰ «Ἀλαβάστρα» ἀποτελοῦν κομψότατον τῶν ἔργων τοῦ ποιητοῦ και τιμῶνται φρ. β. Ἐξ αὐτῶν ἀποσπῶμεν τὰ κατωτέρω ποιήματα, ἐπιφύλασσόμενοι νὰ δημοσιεύσωμεν και ἄλλα. Σ. τ. Δ.]

ΠΡΟΔΟΓΟΣ

Στὰ λαθευμένα ἀλαβάστρα οἱ ἀρχαῖοι ἐκένοναν τάτιμητά των μῦρα. Ὡς στίχων ἀκατάσχετη πλημμύρα, — ἀνάπαιστοι, λαῖβοι, γοργοὶ τροχάτσι, — σὲ σὰς ἐγὼ ἀκατάπαυστα κενόνω τὸν πόθο τῆς ψυχῆς μου και τὸν πόνον καθὼς μέσα στ' ἀλαβάστρα οἱ ἀρχαῖοι ἐκένοναν τάτιμητά των μῦρα.

ΚΟΥΠΙ ΚΑΙ ΤΙΜΟΝΙ

Ἐνοχάζει ἡ θάλασσα. Τὸ κουπί θυμόνει, στρέφεται περὶ ἄνεμον, λέγει ἐστὸ τιμόνι: « — Σκλάβος ἀλευθέρωτος » πάντοτε δουλεύω. » σέρνω βάρη ἀσκήκωτα » και τὰ κουβάλα, » μανιωμένα κύματα » σχίζω και παλαίω, » βγαίνω ἐστὸ γιανό

» Κ' ἐνῶ γὼ μερόνυκτα » ἐστὴ δουλειὰ πεθαίνω, » ἐσὺ πάντα ἐξενόιστο » και ἔκουρασμένο, » ἀκουμπᾷς ἐστὴν πρύμνη σου, » και δουλειὰ σου μόνη » νὰ γυρίσῃς ἡσυχά » και καμαρωτὸ . . . » Φύγε, ξεφορτώσω μου, » Ἄχρηστο τιμόνι, » εἶσαι περιττό! »

Τρικυμία πλάκωσε και τὸ κύμ' ἀφρίζει τὸ κουπί ἀνδρειεύεται, τὸν ἀγῶνα ἀρχίζει. Μανιωμέν' ἡ θάλασσα, σὰν θηριῶ, φουσκώνει κι' ἀψηφᾷ στὴ λύσσα τῆς χιλιά δυὸ κουπιά. . . Τὸ κουπί ραγίζεται. « — Πρόφθασε, τιμόνι, » δὲν ἀντέχω πιά! »

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΝΑΠΡΟΜΕΔΑ Φ. ΖΗΝΩΝΟΣ

Βραβευθείσα υπό το ψευδώνυμον Καναλαία εις τὸν 64ον Διαγωνισμόν τῶν Δύσεων. (Ἔς Διάπλασιν 1900, σελ. 422.)

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Η «ΓΑΡΗΠΑΡΗ» ΚΑΙ Η «ΜΑΛΛΙΝΕΤΤΑ»

Τὴν ἐνάτην ὥραν τῆς ἑσπέρας, μετὰ οκτώωρον πλοῦν ἀπὸ τοῦ Λας - Βονίτας, ὁ Σίμιων Βόλιβαρ ἐφθασεν αἰσιῶς εἰς τὴν κωμόπολιν Καϊκάραν καὶ ἀφῆκε τοὺς ἐπιβάτας του, — ἐκείνους, ἐννοεῖται, ἐκ τῶν ἐπιβατῶν του, ὅσοι δὲν ἐσκόπευαν νὰ ἐξακολουθήσουν τὸ ταξίδιον διὰ τοῦ Ἀπούρη, μέχρι τοῦ Ἁγίου Φερνάνδου ἢ τῆς Νουτρίας.

Ὁ κ. Μιγκέλ δὲν παρέλειψε νὰ ἀνακοινώσῃ εἰς τοὺς συναδέλφους του ὅσα ἤκουσεν ἐκ στόματος τοῦ Παύλου κατὰ τὴν συνομιλίαν του μετὰ τοῦ διοικητοῦ. Καὶ οἱ τρεῖς ἐγνώριζον τώρα, ὅτι ὁ Παῦλος ἀπήρχετο πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ πατρὸς του, ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν γηραιοῦ στρατιωτικοῦ, τοῦ λοχιῦ Μαρσιάλη, τὸν ὁποῖον ἀπεκάλει θεῖόν του. Πρὸ δεκαεσσάρων ἐτῶν, ὁ συνταγματάρχης Κερμῶρ εἶχεν ἀναχωρήσῃ ἐκ Γαλλίας, μεταβαίνων εἰς Βενεζουέλαν. Διὰ ποίαν αἰτίαν εἶχεν ἐκπατρισθῆ, ποῦ εὕρισκετο, τί ἐλάμβανεν εἰς τὰς ἀπωτάτας ἐκείνας χώρας,

ἴσως τὸ μέλλον θά τ' ἀπεκάλυπτε. Τὸ βέβαιον εἶνε, ὡς ἐξήγετο ἐξ ἐπιστολῆς, τὴν ὁποίαν ἔγραψε πρὸς ἕνα φίλον του, — ἐπιστολῆς, ἢ ὅποια ἀνεκοινώθη εἰς τὸν υἱὸν του πολλὰ ἔτη μετὰ τὴν ἀφίξιν τῆς, — τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ὁ συνταγματάρχης τῷ 1879 ἐπέρασεν ἀπὸ τὸν Ἁγίον Φερνάνδον τοῦ Ἀταβάπου, μολοντί ὁ διοικητῆς τοῦ Κάουρα, ὁ ὁποῖος διέμενε τότε εἰς τὴν κωμόπολιν ἐκείνην, δὲν ἔλαβε γνῶσιν τοῦ πράγματος.

Ἴδου λοιπὸν πρὸς ποῖον σκοπὸν ὁ Παῦλος Κερμῶρ ἀπεράσσει νὰ ἀναλάβῃ τὸ μακρὸν, τὸ ἐπιπονον καὶ κινδυνώδες τοῦτο ταξίδιον. Παιδίον μόλις δεκαεπταετής, ἐπιχειροῦν τόσῳ μέγα ἔργον, δὲν ἦ το δυνατόν παρὰ νὰ συγκινήσῃ τὰς εὐαισθητοὺς ψυχάς. Οἱ κκ. Μιγκέλ, Φέλιπ καὶ Βαρίνας ὑπεσχέθησαν πρὸς αὐτοὺς καὶ πρὸς ἀλλήλους νὰ βοηθήσουν τὸν Παῦλον ὅσῳ τὸ δυνατόν, ἂν, ἐννοεῖται, θὰ κατώρθωναν μέχρι τέλους νὰ μάλαξουν, τὸν ἄγριον λοχίαν, ὥστε νὰ τοῖς ἐπιτρέψῃ νὰ συνάψουν σχέσεις μετὰ τοῦ ἀνεψιοῦ του, — πράγμα τὸ ὅποιον θὰ ἐγίνετο ἴσως, ἂν μάλιστα μετὰ τὸ αὐτὸ πλοίαριον ἐμελλε νὰ ταξειδέουσιν μέχρι τοῦ Ἁγίου Φερνάνδου.

Ἡ Καϊκάρα ἔχει πεντακισχιλίους περίπου κατοίκους καὶ δέχεται ξένους συχνά. Ὑπάρχουν λοιπὸν δύο ξενοδοχεῖα μικρά, — καλυδρόπιτα μᾶλλον, — εἰς ἐν τῶν ὁποίων θὰ κατέλυον οἱ τρεῖς Βενεζουελανοὶ καὶ οἱ δύο Γάλλοι, τὰς ὁλίγας ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁποίας θὰ διέμενον εἰς τὴν κωμόπολιν.

Τὴν ἑπαύριον, 16 Αὐγούστου, ὁ λοχίας Μαρσιάλης καὶ ὁ Παῦλος ἐπισκέφθησαν τὴν Καϊκάραν, φροντίζοντας ἐν τῷ μεταξύ νὰ εὕρουν πλοίαριον.

Ἡ κωμόπολις, χωμμένη μετὰ τῶν πρώτων ὑψωμάτων τῆς βουνοσειρᾶς τῆς Παρίμας καὶ τῆς δεξιάς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ — ἀπέναντι τῆς πολίχνης Καβρούτας ἢ ὁποία κατέχει τὴν ἀριστερὴν, — ἔχει ὄψιν φαειροτάτην. Πρὸ αὐτῆς ἐκτείνεται μία νήσος, ἐξ ἐκείνων τὰς ὁποίας συχνότατα ἀπαντᾷ κανεῖς εἰς τὸν Ὀρενόκον, κατάφυτος ὅλη ἀπὸ ὠραία δένδρα. Ὁ μικροσκοπικὸς λιμὴν τῆς διαγράφεται μετὰ τῶν μαύρων ἐκ γρανίτου βραχίων, οἱ ὁποῖοι περιβάλλουν τὴν ὄχθην. Ἐχει περὶ τὰς ἑκατὸν πενήκοντα καλύβας, — οἰκίας, ἂν προτιμᾶτε, — τὰς περισσότερας λιθοκτιστάς, μετὰ στέγας ἀλλοῦ μὲν ἀπὸ φύλλα φοινίκων ἀλλοῦ δὲ ἀπὸ πλίνθους, τὸ ἐρυθρὸν χρῶμα τῶν ὁποίων ἐξαιρέται ἐν τῷ μέσῳ τῶν πρασινάδων.

Εἴπομεν, ὅτι ὁ Παῦλος Κερμῶρ καὶ ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἐφρόντιζαν ὄλονεν νὰ εὕρουν πλοίαριον. Τὸ ἴδιον ἔκαμον καὶ οἱ τρεῖς γεωγράφοι. Τὸ πράγμα δὲν ἦτο τόσο ἐύκολον, διότι ὁ πλοῦς τοῦ ἰδιοτρόπου Ὀρενόκου παρουσιάζει πολλὰς δυσ-

χερείας, τὰ δὲ πλοίαρια, κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τῶν βροχῶν, ἔπρεπε νὰ διευθύνωνται συχνά ἐναντίον τοῦ ἀνέμου καὶ πάντοτε ἐναντίον τοῦ ρεύματος. Ἀφ' ἐνδὸς λοιπὸν ἔπρεπε νὰ εὐρεθῆ πλοίαριον στερεόν, ἀφ' ἑτέρου δὲ πλήρωμα ἐξ ἀνδρῶν ἱκανῶν, πεπειραμένων καὶ θαρραλέων. Ὁ κ. Μιγκέλ ἐσυλλογίζετο ὅτι, ἂν οἱ δύο Γάλλοι ἐπιθέοντο νὰ συνταξειδέουσιν μετὰ τῶν τριῶν γεωγράφων, τὸ πράγμα θὰ διηκολύνετο πολὺ, διότι ἐν ταιούτῃ περιπτώσει θὰ ἐξέλεγον ἐν μόνον πλοίαριον, — ἀρκετὸν νὰ περιλάβῃ ἀνέτους πέντε ἐπιβάτας, — καὶ τὸ σπουδαιότερον ἐν μόνον πλήρωμα, ἀποτελούμενον ἐξ ἰθαγενῶν Βανίτων, οἱ ὁποῖοι διακρίνονται διὰ τὴν ναυτικὴν τῶν ἐμπειρίαν.

Ἀγόμενος ἀπὸ τὴν ἰδέαν αὐτὴν τοῦ κοινοῦ συμφέροντος, ὁ κ. Μιγκέλ ἦτο ἀποφασισμένος νὰ βολιδοσκοπήσῃ τὸν λοχίαν Μαρσιάλην, καὶ μόλις τὸν εἶδεν εἰς τὸν λιμενίσκον τῆς Καϊκάρας, μετὰ τοῦ Παύλου, ἐτοιμαζόμενον νὰ ναυλώσῃ πλοίαριον, δὲν ἐδίστασε νὰ τοὺς πλησιάσῃ.

Ἀμέσως ὁ λοχίας Μαρσιάλης συνέστασε τὰς ὄψεις καὶ ἔλαβεν ὕψος πολὺ ὀλίγον ἐνθαρρυντικόν.

— Κύριε λοχία, τῷ εἶπεν ὁ κ. Μιγκέλ γαλλιστί, — ὠμίλει δὲ τὴν γαλλικὴν εὐχερέστατα, — εἴχαμεν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ συνταξειδεύσωμεν μετὰ τὸν Σίμιωνα Βόλιβαρ.

— Καὶ νὰ ποτιβισθῶμεν χθὲς τὸ βράδυ, ἀπήντησεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης, εὐθυτενῆς καὶ μετὰ συννηωμένους τοὺς πόδας, ὡς εἰς παράταξιν.

Ὁ κ. Μιγκέλ προσεποιήθη ὅτι δὲν ἐνόησε τὴν δυσμενῆ σημασίαν τῆς φράσεως ταύτης, καὶ ἐξηκολούθησεν :

— Οἱ δύο φίλοι μου καὶ ἐγώ, μόνον εἰς τὸ Λας Βονίτας . . . ἀπὸ μίαν συνομιλίαν μετὰ τοῦ ἀνεψιοῦ σας . . .

Τὰ χεῖλη τοῦ λοχιῦ ἤρχισαν νὰ κινουῦνται σπασμωδικῶς. Κακὸν σύμπτωμα.

— Πῶς εἶπατε ; . . . ἀπὸ μίαν συνομιλίαν ; διέκοψε τὸν κ. Μιγκέλ.

— Ναι, μετὰ τοῦ κ. Παύλου Κερμῶρ καὶ τοῦ διοικητοῦ, ἐμάθαμεν ὅτι ἐπρωτίστως νὰ ποτιβισθῶμεν εἰς Καϊκάραν.

— Νομίζω ὅτι δὲν εἴχαμεν ἀνάγκην νὰ ζητήσωμεν τὴν ἄδειαν κανενός ! ἀπήντησεν ὁ γρυνιάρης ξηρῶς.

— Βεβαίως κανενός ! ὑπέλαβεν ὁ κ. Μιγκέλ, ἀποφασισμένος νὰ μὴ δώσῃ προσοχὴν εἰς τὰς δυσμενεῖς διαθέσεις τοῦ λοχιῦ ἄλλ' ἄφ' οὐ ἔμαθα ποῖος εἶνε ὁ σκοπὸς τοῦ ταξιδίου σας . . .

— Μία ! . . . ἐπιθύρουν δὲ Μαρσιάλης, ὡς νὰ ἐλογάριαζε ποσάνικς ἔπρεπε νὰ παντήσῃ εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ ὑποχρεωτικοῦ γεωγράφου.

— Ὑπὸ ποίας περιστάσεις ὁ ἀνεψιός σας ἀπέρχεται πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ συνταγματάρχου Κερμῶρ, τοῦ πατρὸς του . . .

— Δύο ! . . . ἐμουρμούρισεν ὁ λοχίας

— Καὶ ὅτι σκοπεύετε νὰ ἀναπλεύσετε τὸν Ὀρενόκον μέχρι τοῦ Ἁγίου Φερνάνδου . . .

— Τρεῖς ! . . . ὑπετραύλισεν ὁ λοχίας.

— Ἐρχομαι νὰ σας ἐρωτήσω, ἀφ' οὐ οἱ σύντροφοί μου καὶ ἐγὼ μεταβαίνομεν εἰς τὸ ἴδιον μέρος, ἂν δὲν θὰ ἦτο καλλίτερον, συμφερότερον, ἀσφαλέστερον, νὰ κάμωμεν τὸ ταξίδιον ἀπὸ Καϊκάρας εἰς Ἁγίον Φερνάνδον μετὰ τὸ ἴδιον πλοίαριον . . .

Καλλιτέρα, συμφερότερα πρόταξις δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ ! Καμμίαν εὐλογησαν αἰτίαν δὲν θὰ εὕρισκον ὁ λοχίας Μαρσιάλης διὰ νὰ τὴν ἀπορρίψῃ. Καὶ ὅμως, χωρὶς οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν νὰ διστάσῃ, χωρὶς νὰ συμβουλευθῆ καν τὸν ἀνεψιὸν του διὰ τὸν τύπον, ἀπήντησε ξηρότατα :

— Μᾶς κάμνετε, κύριε, μεγάλην τιμὴν . . . Ἡ πρόταξις σας εἴμπορεῖ νὰ εἶνε συμφερότερα ὅσον θέλετε, ἀλλὰ . . . δὲν ἀρμόζει . . . εἰς ἡμᾶς τοῦλάχιστον δὲν ἀρμόζει.

— Καὶ τί ἔχει τὸ ἀνάρμοστον ; ἠρώτησεν ὁ κ. Μιγκέλ, εἰς ἄκρον ἐκπληττόμενος ὅτι ἡ πρόταξις του ἐκακίετο ὡς ἀπρεπής.

— Ἐχει τοῦτο τὸ ἀνάρμοστον . . . ὅτι δὲν μὰς ἀρμόζει ! ἀπήντησεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης.

— Θὰ ἔχετε βέβαια τοὺς λόγους σας διὰ νὰ ποτιβισθῶτε ἔτσι, κύριε λοχία, ἀπήντησεν ὁ κ. Μιγκέλ. Ἐν τούτοις, ἀφ' οὐ ἀπέβλεπα μόνον εἰς ἀλληλοδοξίαν, νομίζω ὅτι ἡ πρόταξις μου ἤξιζεν ἀπάντησιν ὀλιγώτερον προσβλητικὴν . . .

— Αὐτοῦμαι πολὺ, κύριε Μιγκέλ . . . λυποῦμαι ἀλλὰ δὲν ἤμποροῦσα νὰ σας ἀπαντήσω παρὰ μετ' ἀρνησιν . . .

— Ναι ! ἀλλὰ ἡ ἀρνησίς σας ἤμποροῦσε νὰ διασώζῃ τοῦλάχιστον τὰ προσήματα ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἀναγνωρίζω εἰς τὴν συμπεριφορὰν σας τὴν γαλλικὴν εὐγένειαν . . .

— Ἐ, κύριέ μου, ὑπέλαβεν ὁ γηραιὸς στρατιωτῆς, ὁ ὁποῖος ἤρχισε νὰ ἐξάπτεται δὲν πρόκειται ἐδῶ περὶ τύπων εὐγενείας. Μοῦ ἐκάματε μίαν πρότασιν . . . τὴν πρότασιν αὐτὴν ἔχω λόγους νὰ μὴν τὴν δεχθῶ, καὶ σὰς το εἶπα ὅπως μοῦ ἤλθε καὶ ὅπως μοῦ ἄρεσε, χωρὶς νὰ ποτιβισθῶ γιὰ εὐγένειας. Ἀ μὰ τὸ ναί ! Ἄν σας ἄρεση, καλὰ ἂν δὲν σας ἄρεση . . .

Ὁ κ. Μιγκέλ ἤρχισε νὰ λαμβάνῃ ὕψος ἀγέρωχον, καὶ ὁ λοχίας Μαρσιάλης δὲν εἶχε τὸ προτέρημα τῆς ὑπομονῆς. Διὰ τοῦτο ὁ Παῦλος Κερμῶρ ἔκρινε καλὸν νὰ ἐπέμβῃ, λέγων :

— Κύριε, σὰς παρακαλῶ νὰ συγχωρήσετε τὸν θεῖόν μου. Ὁ σκοπὸς του δὲν ἦτο νὰ σας προσβάλῃ. Ἡ πρόταξις σας μαρτυρεῖ τὴν μεγάλην σας καλωσύνην, καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην περίστασιν, θὰ ἤ-

μεθα πολὺ εὐτυχεῖς νὰ τὴν ἐπωφεληθῶμεν . . . Ἄλλ' ἔχομεν σκοπὸν νὰ πάρωμεν πλοίαριον μόνον μας, νὰ το ἔχωμεν πάντοτε εἰς τὴν διάθεσιν μας καὶ νὰ το διευθύνωμεν κατὰ τὰς περιστάσεις. Διότι, πολὺ πιθανὸν αἰ πληροφοροίαι, τὰς ὁποίας θὰ λάβωμεν κατ' ὄδον, νὰ μας ἀναγκάσουν νὰ μεταβάλωμεν δρομολόγιον καὶ νὰ σταματήσωμεν εἴτε εἰς τὴν μίαν πολίχνην εἴτε εἰς τὴν ἄλλην . . . Τελὸς πάντων, ἔχομεν ἀνάγκην τῆς ἐλευθερίας τῶν κινήσεών μας.

— Πολὺ καλὰ, κύριε Κερμῶρ, ἀπεκρίθη ὁ κ. Μιγκέλ. Δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ σὰς στενοχωρήσωμεν εἰς τίποτε . . . καὶ παρὰ τὴν . . . ἀπότομον κάπως ἀπάντησιν τοῦ κ. θεῖου σας . . .

— Ἀπάντησις ἀρχαίου στρατιωτικοῦ, κύριε ! ἀνέκραξεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης.

— Ἐστὼ ! . . . Ὅπωςδήποτε, ἂν οἱ φίλοι μου καὶ ἐγὼ εἴμποροῦμεν νὰ σας φανώμεν κατὰ τι χρησίμη εἰς τὸ ταξίδιον . . .

— Σὰς εὐχαριστοῦμεν ὁ θεῖός μου καὶ ἐγώ, κύριε, ἀπήντησεν ὁ νεανίσκος, καὶ ἐν ἀνάγκῃ, πιστεύσατε ὅτι δὲν θὰ διστάσωμεν νὰ ζητήσωμεν τὴν βοήθειάν σας.

— Τάκοῦτε, κύριε λοχία ; ἠρώτησεν ὁ κ. Μιγκέλ, εἰς τὸν κατὰ τὸ ἡμισυ ἀστεῖον καὶ κατὰ τὸ ἡμισυ σοβαρὸν. Τ' ἀκούτε ;

— Τ' ἀκούω, κύριε γεωγράφε ! ἀπήντησεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης, ἀρκετὰ ἀποτόμως πάλιν, διότι δὲν ἐννοοῦσε νὰ καταθέσῃ τὰ ὄπλα, μετ' ὅλας τὰς προσχωρήσεις τοῦ κ. Μιγκέλ, ὁ ὁποῖος ἦτο πραγματικῶς ὁ κάλλιστος καὶ ὑποχρεωτικώτατος τῶν ἀνθρώπων.

Τότε ὁ κ. Μιγκέλ ἔταίνε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Παῦλον, τὴν ὁποίαν οὗτος ἔθλιψε φιλικώτατα, ἐν ᾧ ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀγρίου θεῖου τοῦ ἐξηκοντίσθησαν δύο φοβεραὶ ἀστραπαὶ, συνοδευθεῖ-

σαι καὶ ἀπὸ παρατεταμένον γρόλλισμα . . . Ὄταν ὁ λοχίας Μαρσιάλης καὶ ὁ νέος ἐμειναν μόνον, ὁ πρῶτος εἶπε :

— Εἶδες τί ὑποδοχὴν ποῦ τοῦ ἔκαμα τοῦ κυρίου ;

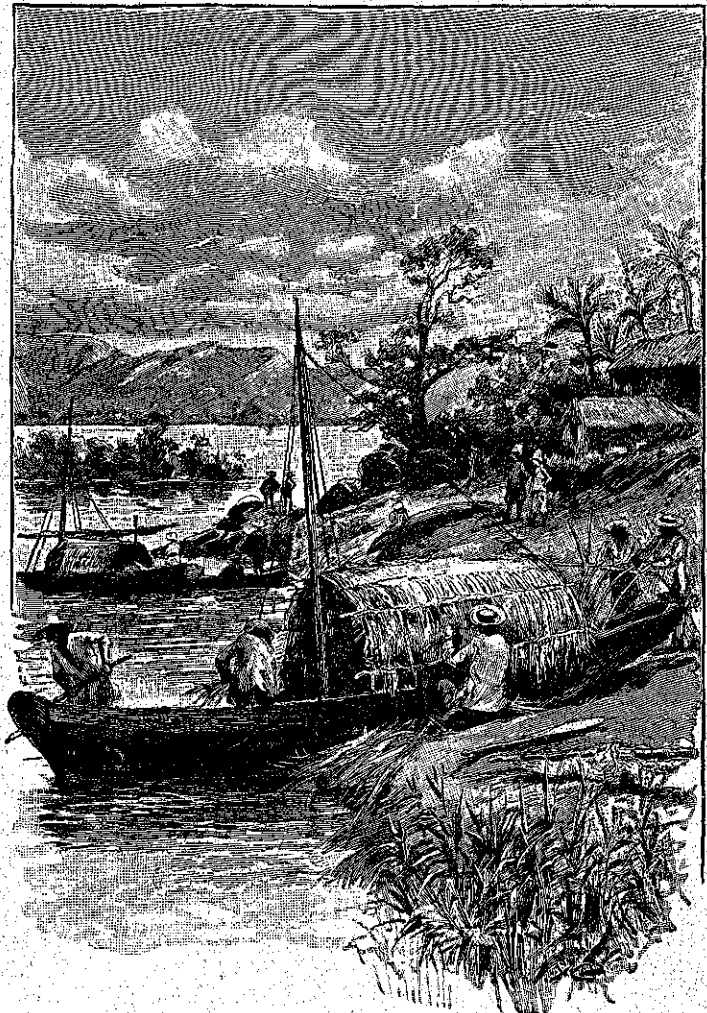
— Ἐκαμες πολὺ ἄσχημα.

— Ἄσχημα ;

— Ἄσχημώτατα !

— Καλὲ τί λές ; ἄλλο δὲν μας εἰλεπε τώρα παρὰ νὰ ἐμβουμὲ ἐπὶ ἴδιον πλοίαριον μετὰ αὐτοὺς τοὺς Βολιβαρίνοὺς !

— Ἐκαμες καλὰ νάρρηθῆς, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ το κάμης μετὰ περισσοτέραν εὐγένειαν, θεῖέ μου !

Τὰ πλοίαρια τοῦ μέσου Ὀρενόκου. (Σελ. 66, στήλ. α'.)

— Δὲν εἶχα ἀνάγκην νὰ φανῶ εὐγενῆς πρὸς ἕνα ἀδιάκριτον !

— Ὁ κ. Μιγκέλ δὲν εἶνε καθόλου ἀδιάκριτος. Ἀπεναντίας ἐφάνη εὐγενῆς καὶ καλός. Ἐπρεπε νὰ τον εὐχαριστήσῃς διὰ τὴν πρότασιν του. Ποῖος εἰξεύρει, μήπως οἱ φίλοι του καὶ αὐτός, μετὰ τὰς γνωριμίας ποῦ θὰ ἔχουν βέβαια εἰς τὸν Ἁγίον Φερνάνδον, μᾶς εὐκολύνουν εἰς τὸ ἔργον μας καὶ μᾶς βοηθήσουν νὰ εὐρωμεν, σέ, καλὲ μου Μαρσιάλη, τὸν συνταγματάρχην σου, καὶ ἐμὲ τὸν πατέρα μου ;

Λειμώνος, πρώτῳ δὲ τὸν Πέτρον Βεζοπούλου...

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των δέχομαι...

Μικρὰ μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλλὰξουν...

Ἀπὸ ἐνὰ γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διάπλασις...

(δὲν πειράζει λάθῃ ποῦ γίνονται.) Ἀδελφὲν τοῦ Μωρέως...

εἶπω γνώμην πλέον σύγκριμένην, πρέπει νὰ ἴδω...

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

- Δι' ἰσοσθένος δεκατὰ μέχρι τῆς 3 Ἀπριλίου.
72. Ἀσκήσεις.
73. Συλλαβόγραφοι.
74. Στοιχειόγραφοι.
75. Αἰνίγματα.
76. Γωνία.

ΑΥΣΕΙΣ

- 1. Ἰριγένεια (ι, φ, γένεια). — 2. Μήδεια (μ, δι' α.) — 3. Γάτος, ἄγιος. — 4. Ἦρα.
5. ΝΟΜΑΣ (εἰς τὴν ΣΑΜΟΝ)
ΟΡΑΜΑ (τὸ ΑΜΑΡΟῦσιον)
ΜΑΚΑΡ (τὸ ΠΑΚΑΜνε)
ΑΜΑΞΑ (ανὰ ΕΔΑΜσις)
ΣΑΡΑΞ (ἀμὰ ΕΔ ΡΑΣτόνην)
6. Ποῖος εἶπε τὸ περίφημον: «ἴθθα, εἶδα, ἐνίκησα;» — Ὁ Καίσαρ. — Πότε; — Τῷ 470 π. Χ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ...

ΤΙΜΗ ΣΥΓΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΔΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ἵδρος Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 8ος Ἐν Ἀθήναις, τὴν 3 Μαρτίου 1901 Ἔτος 23ον. — Ἀριθ. 9

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια).
H « ΜΑΡΙΠΑΡΗ » ΚΑΙ Η « ΓΑΛΛΙΝΕΤΤΑ »
Εἰς τὸ μέσον ὀρθοῦται ἰστός, ἐπὶ τοῦ...

Διὰ τὴν πρώτην περίστασιν, ἔχουν ἀφ' ἑνὸς τὴν π α λ α ν τ σ α ν, κάμακα δι-

ἐκ τοῦ σκάφους, καὶ τὸ πλοίαριον οὕτω...

γκέλ ἐξέλεξεν ἐμπειροτάτον ναυτὸν τοῦ ποταμοῦ. Ἦτο ἰνδὸς, ἐνομαζόμενος Μάρτος...

« Εἰς τὴν πύραν τῆς Μαρπάρης ἵσαντο οἱ κκ. Μιχάελ, Φέλιπ καὶ Βαρλίας. » (Σελ. 70, στήλ. 8'.)